

קבית

שבועון קבוצת יבנה

י"א בכסלו תשפ"א - 27.11.20

יעקב בדרך להסדרת משק וקהילה

"ויאמר לבן ליעקב
הכי-אחי אתה,
ועבדתני חנם?
הגידה לי
מה משכרתך."
(ברא' כט טו)

שבת פרשת ויצא

צאת השבת – 17: 16

כניסת השבת – 16:14

שירות לאומי שהגיעה אלינו, ולעיתים מוצאת בת הקיבוץ את זיווגה בבחור אותו פגשה במסע במזרח הרחוק. ממש כלשון המדרש: "יש שהוא הולך אצל זיווגו, ויש שזיווגו בא אצלו". קשה לנו יותר להתחבר לחלק השני של המדרש, המצביע על חלקו של הקב"ה במציאת בן/בת הזוג, מכיוון שלהבנתנו ולהרגשתנו ההיכרות נובעת באופן מקרי ממסלול החיים בו בחרנו, והבחירה בבן/בת הזוג היא כולה שלנו!

לפער הזה שבין התחושה האישית לבין ההנהגה האלוקית התייחס רבי עקיבא באומרו: "הכל צפוי והרשות נתונה", ולא

נאריך בכך. נצביע רק על המתח בין המקריות של ההיכרות כפי שאנחנו חווים אותה ומבינים אותה, לבין הנצחיות והקדושה של תוצאת ההיכרות, דהיינו: הקמת משפחה והולדת ילדים. מצד אחד, בתחושה הפנימית שלנו איננו יכולים לקבל את האמירה שלא אנחנו בחרנו בבן/בת זוגנו, אך מצד שני, כולנו מתפללים לפני בורא עולם שלאורך ימים ושנים ילווה את בחירתנו וישכין שכינתו בבית ובמשפחה שאנו בונים.

סיפורם של אברהם ושרה עובר לסיפורם של בני הדור השני והשלישי, ובמרכז הסיפור עומדת שאלת מציאת בת הזוג. מדרש בראשית רבה מצביע גם על ההבדל הגדול שבין יצחק ליעקב בדרך בה מצאו את זיווגם, וגם על המשותף לשניהם.

לגבי השוני ביניהם אומר המדרש: "יש שהוא הולך אצל זיווגו, ויש שזיווגו בא אצלו. יצחק, זיווגו בא אצלו, דכתיב: **וַיֵּרָא וְהִנֵּה גַמְלִים בְּאִים**", יעקב הלך אצל זיווגו, דכתיב: **וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּעַר שֶׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה**".

לגבי המשותף לשניהם אומר המדרש: "אמר ר' פנחס בשם ר' אבהו: מצינו בתורה, בנביאים ובכתובים, שאין זיווגו של איש אלא מן הקב"ה. בתורה מניין? **וַיֵּצֵן לְבֶן וּבְתוּאֵל וַיֹּאמְרוּ מַה' יֵצֵא הַדָּבָר**" (בראשית כד); בנביאים – היינו דכתיב: **וַיֹּאמְרוּ שְׁמִשׁוֹן אֶל אָבִיו: אוֹתָהּ קַח לִי ... וְאָבִיו וְאָמַר לֹא יִדְעוּ כִּי מַה' הִיא**" (שופטים יד); בכתובים – היינו דכתיב: **בֵּית וְהוֹן נְחֻלַּת אֲבוֹת, וְמַה' אִשָּׁה מִשְׁכַּלַּת**" (משלי יט).

במציאות חיינו אנחנו מתחברים בקלות לחלק הראשון של המדרש: אנחנו רואים שלעיתים בן הקיבוץ מוצא את זיווגו בבת

"ואני תפילתי לך ..."

מנחה בימות החול

בבית הכנסת בשעה 6: 35

שבת

המיקום ולוח הזמנים **בתיאום ישיר** עם אחראי המניינים!

- צפוני - נחמיה רפל
- מזרחי - צביקי טסלר
- צעירים - אחיעד מובשוביץ
- מערבי - מוטי שליסלברג
- מרכזי - עדו עפרוני
- בית הכנסת - יעקב וכמן

חלף טוב !!

- * לקרן ואבשלום כהן להולדת הנכדה, בת לעדי ואור.
- * ליהודית עוזרי להולדת הנין, נכד לאיתן ומרגלית, בן בכור לישי ומוריה.
- * לרבקית וצביקה שריד וליוכבד שריד להולדת הנכדה / הננינה, בת לחן ולירן.

שניצל / דינה ספראי

(על ההצעה לעבודת נוער בשכר)

ולסיפוק – הצטמצמו מאוד. הגיל הרך והתלתונים – מיוצבים ע"י עובדים מקצועיים, רובם שכירים, ומסתייעים בצעירים ב"שנת בית" וב"עצמאות כלכלית". והתוצאה – הענפים מתקשים יותר ויותר להציע עבודה, להצמיד חונכת/ת לנער ולייצר תחושת צורך וערך בעבודת הנוער.

מצד שני, הנוער מרגיש חנוק מבחינה כספית, וכדי להרוויח כסף הוא מוכן לעבוד יותר שעות, בקייטרינג, בשמרטפיות ובעוד עבודות. נוצר מצב שהעבודה בקיבוץ נתפסת אצל הנוער לברירת מחדל בלתי מוערכת ואילו עבודת החוץ היא יעד נחשק. **השניצל** שמגישים בחוץ הרבה יותר נחשק מהשניצל שמגישים כאן. משהו דרמטי קורה, ואכן, הגיע הזמן לשנות את חוזה העבודה עם בני הנוער.

אז איך משנים חוזה? בוא ניקח דוגמה מעצמנו. אנו דורשים מעצמנו לעבוד במשרה מלאה, אך אפשרנו עבודת חוץ. התקציב לא הספיק והרווחים היו טובים – אז חילקנו בונוסים. לא פגענו בעיקרון היסוד של העברת השכר לקופה המשותפת, והמשכנו בחתירה לשיוויון.

על אותו בסיס בדיוק אפשר לבנות את החוזה עם הנוער. המדד הקובע יהיה זמן – (יימדדו שעות עבודה כמו מדד הקילומטרים בנסיעות). נרחיב את מכסת שעות העבודה הנדרשות, ונרחיב את ההיצע של תחומי העבודה (עבודת חוץ, עבודה בענפי הקיבוץ

בשיח על עבודת נוער בשכר, עולה תחושת השעמום וחוסר המחויבות של בני נוער (המונח "בני נוער" – כולל בנות) לעבודה בתוך הקיבוץ, לעומת ההתלהבות לאותה עבודה, כאשר שכרה בצידה. כדי להסדיר את המציאות הזו, הוצע התקנון שעיקרו אישור עבודה בשכר, המותנה במילוי מוקדם של חובת העבודה בקיבוץ.

אני חולקת על החובה לעבוד בקיבוץ דווקא, ועל הלגיטימציה לעבוד בשכר "אחרי קיום חובה זו".

המונח "עבודת ילדים ונוער בקיבוץ" – היה נחשב לאחד מעקרונות היסוד, והוא שימש כלי לחינוך לשותפות במאמץ ולהשתלבות בחיי הקיבוץ. אך מה לעשות... הכלי התרוקן. לאו דווקא בגלל ירידת הדורות, אלא מפני שהתנאים השתנו. אי אפשר היה להחזיק יותר את חצי שנת העבודה, שעות צהריים הפנויות של הילדים הצטמצמו בגלל תהליכים שאינם בשליטתנו, גם ההחלטה של "שבועיים חופש בעונת החופש הגדול" התכרסמה. במבחן התוצאה – מעט הזמן שנותר לעבודה לא מייצר עוד את תחושת המשמעות לבני הנוער.

במקביל, עובר מערך העבודה בקיבוץ שינויים מפליגים: עלייה בהתמקצעות ובתחכום, דרישות הסדרה תחוקתית, העדפה לעובדים שכירים יציבים ומקצועיים והתמסדות עבודת החוץ. ענפי המלאכה שהיו אבן שואבת לרכישת מיומנויות, לקשר

להם על המשמעת שזה דורש מאיתנו. על תחושת הסולידריות הכרוכה בקיום הדרך הזאת. ספרו להם את הסיפור של המייסדים שניסו לתקן עולם, וספרו להם עלינו - שהקדשנו את מיטב שנות חיינו, את עמלנו ואת השכר שיכולנו לצבור, כדי שכל זה יתקיים.

ספרו להם על מודלים של אנשים מוכשרים שהקימו ופיתחו ענפים, ואחרי העבודה חילקו (ומחלקים) **שניצלים** בחתונה. זוכרת איך לחשנו לאורחים בחתונה: "אתם רואים את האיש הגבוה הזה עם הסינר, שמחלק **שניצלים**? הוא היה רב ופרופסור באיטליה, ועכשיו הוא מנהל את הענף הגדול ביותר בקיבוץ". כולנו כאלה.

מותר להרים את הראש ולסמן את הדרך.

ושירות נחוץ לחברים כגון: שמרטפות, גינון וניקיון לגיל השלישי). במקביל, נגדיל את דמי הכיס של בני הנוער באופן משמעותי (במקום 'בונוסים' שלא רלוונטיים לנוער), אבל נשמור על עיקרון היסוד, שהשכר נכנס לקופה הציבורית.

הצורך בחוזה חדש של עבודת הנוער הוא הזדמנות מצוינת לשוחח על ערך העבודה. הורים ומחנכים, זה הזמן להעלות את נושא "מה העבודה הזאת לנו" **לסדר**. הנערות והנערים חכמים. תענו להם בשפת הערכים, המשמעת, השייכות והסיפור. ספרו להם שוב ושוב כי אנו מנסים לקיים חברה צודקת שאין בה עשיר ועני. בכל שיעור על מעלות הצדקה של הרמב"ם, ציינו בגאווה שאנחנו מקיימים את הגדולה שבמעלות הצדקה, שזה מה שעושה אותנו למה שהננו. ספרו

אליעזר שרף, "ידיים עובדות", מתוך אתר המוזיאון הישראלי לקריקטורות ולקומיקס

תמימות, אטימות ומה שביניהם / גבי אדר

קריאה לשיח חברים

חברה שבודקת את עצמה ומבצעת התאמות ושינויים הינה חברה בריאה.

יחד עם זאת, אני שואל את עצמי מדוע עצרנו בסעיף 7 ולא העלינו עוד מספר נושאים שמתחת לפני השטח הינם לוחשים, רוחשים ובוחשים.

האם לא הגיע הזמן להפנים שעבודת כפיים ובגדים מלוכלכים כבר אינם ערך עליון, אלא מהווים אמצעי לפרנסה?

האם לא הגיע הזמן לבצע שינויים מתבקשים בנושאי **אחריות אישית לפרנסה**, או במילים פשוטות יותר - שכר **דיפרנציאלי**? וראה זה פלא, לבני הנוער יש לפתע פתאום זמן רב נוסף, לעבודה בשכר.

האם לא הגיע הזמן לחייב את החבר על כלל מוצרי הצריכה שטרם הופרטו, ובשימוש ללא הגבלה הם מהווים כר פורה לבזבזנות? (חשמל, מים וכיו"ב)?

לסיכום, אני מציע שניגש לביצוע כלל השינויים המתבקשים בטווח הזמן המיידית, ולא בטפטופים ודיבורים הנמשכים שנים.

יחד עם זאת, מוטלת עלינו החובה לשמור על הערכים החשובים מכל של ערבות הדדית, ולהשתדל ככל האפשר לא לפגוע בסעיפי החינוך והבריאות.

מעת לעת עולים על פני השטח נושאים עקרוניים, ערכיים ומהותיים במרקם החיים השיתופיים שלנו. ניתן לצבוע אותם בשלל צבעי הקשת אך כולם מסתובבים סביב המטרה, ומסיבות שונות ומשונות לא "קוראים לילד בשמו". ניתן לכתוב ספר שלם בעד ונגד, וניתן לגעת בנקודה במילים ספורות. בחרתי בדרך הקצרה, ובמספר מילים כתובות אבקש לעורר את הקוראים ולעודד אותם לתגובה.

עובדות:

בשבועות האחרונים עלו על סדר היום הציבורי מספר נושאי ליבה, הנוגעים לאורחות חיינו.

הנושאים שעלו על "שולחן הניתוחים":

1. הפרטת מוצרי החצרנות.

2. רישום ארוחות, כשלב מקדים לחיוב.

3. תוספת שנים למעמד במב"כ.

4. עבודה בשכר לבני הנוער.

5. הפרדת משק וקהילה.

6. פתיחת החינוך.

7.

מדוע לא קיבלנו את "נס הקוממיות"? / רמי עפרוני

שאלתי ובקשתי ותמיהתי, האם קבוצת יבנה, שהופצה מן האוויר, שנפלו בתוכה חברים וילדים, שפינתה את הנשים והילדים לכמה חודשים, שחיל החלוצ המצרי עבר את "עד הלום" וסייריו הגיעו לאדמות הקיבוץ והצליחו לסלול שביל גישה בתוך שדה המוקשים שהגן על הקיבוץ ממערב,

האם על כל אלה לא הגיע לנו להיות בין אלה שזכו לאות הוקרה זה?

אגב, בצד נס מלחמת העצמאות חולק ליישובים אחדים אות מלחמת העצמאות, כמו זה שחולק לחיילים שלקחו חלק במערכה.

האם במשך השנים נעשו צעדים כדי לזכות לפחות באות, אם לא בנס?

מדוע לא קיבלנו את "נס הקוממיות"? מזה כמה שבועות שכל "הארץ" עוסקת בדבקות מוגזמת בשאלה: האם הספיטפייר המצרי הופל? ואם כן, היכן שרידיו? ועל ידי מי?

ואותי מעסיקה שאלה אחרת: מדוע קבוצת יבנה לא קיבלה את "נס הקוממיות" שהוענק כאות הוקרה ליישובים ומוסדות אשר לחמו במלחמת העצמאות ונשארו על אדמתם.

הנס הוענק בשנת תשט"ו (1955) ע"י צה"ל ל-91 יישובים בטקס רב רושם שנערך באיצטדיון רמת גן בהשתתפות שר הביטחון ורוה"מ דוד בן גוריון. כמו כן חולקו לעוד כעשרים יישובים בטקסים דומים בעפולה ובבאר שבע. אגב, לטקס בעפולה צורפה ברכה מיוחדת ליישובי העמק שהצטיינו בחודשי המערכה, ביניהם טירת צבי.

האירועים סביב חלוקת הנס גרמו לוויכוחים רבים ולטענות קיפוח. קיבוץ בארות יצחק קיבל את הנס רק בשנת תשמ"א, לאחר מאבק רב שנים.

לכפר עציון הוענק הנס רק לאחר ששבו בנים לגבולם ובנוהו מחדש על מכונו ועל מקומו. זה היה בשנת 1969, שנתיים לאחר העלייה המחודשת למקום.

נעים להכיר – משפחת בזק / דינה ספראי

תמר: "אני ממעלה אדומים. למדתי שם באולפנה, לאחר מכן עשיתי שירות לאומי באילת בקהילה ובתיכון, ובקיבוץ סעד - בפנימייה לנערות בסיכון. למדתי תואר ראשון ותעודת הוראה במחשבת ישראל, מתמטיקה וייעוץ חינוכי, ובמקביל למדתי תיאטרון בבית ספר למשחק. הייתי חלק מקבוצת פלייבק מספר שנים. אני מאוד מחוברת לעולם התיאטרון, גם כמשתתפת וגם כצופה.

עם תום לימודי התחלתי ללמד בירושלים ובמעלה אדומים, בתיכונים שונים. כיום אני מחנכת כאן בתיכון. סיימתי שני מחזורים וכעת אני בשלישי. לומדת במקביל תואר שני בייעוץ חינוכי, כהמשך למה שלמדתי בתואר הראשון."

איך ההרגשה שלך בבית הספר התיכון?

זו שאלה רחבה. אתמקד בחלק מהנושאים. התיכון חורט על דגלו ערכים ותכנים קיבוציים ומשתדל להתוות זאת, כאשר בפועל הרבה תלמידים באים מרקע שונה לגמרי, דבר שלעיתים יוצר אתגר. לדוגמה - 'סמינר קיבוץ' מהווה עבור חלק מהתלמידים מושג 'זר'. גם האופי של הטיולים השנתיים מאוד שונה מהמקובל במקומות אחרים, ומשמר ערכים של פשטות

משפחת בזק - תמר (32), שמעון (32), וילדיהם:
אורי (בן 7), נעם (בת 4) וטל (בת 2), נכנסה השנה למסלול קליטה, אחרי שבע שנות תושבות. שבע שנים זה לא מעט והם כבר השתלבו, במידה רבה בזכות הנוכחות של שמעון בתחום המוזיקה, כעובר לפני התיבה, בהשתלבות המהירה והקלילה שלו בטרקטור המזמר בחצרות הקורונה ובהפקות ערבי שירה.

אז, מוזמנים להכיר:

שמעון: "אני יליד ירושלים. למדתי בתיכון בישיבה לצעירים. אחרי התיכון למדתי בישיבה בתל אביב "מעלה אליהו". שירתתי בצבא בחיל השריון ולאחר מכן התחלתי ללמוד מוזיקה ב"מזמור", בגבעת ושינגטון. במהלך השנה הראשונה ללימודי הכרתי את תמר, התחתנו וגרנו שנה אחת בגבעת ושינגטון ובמקביל תמר כבר התחילה ללמד כאן בתיכון, ושנה לאחר מכן עברנו לקבוצת יבנה. סיימתי

לימודים ב"מזמור" ולאחר מכן המשכתי לתואר ראשון ותעודת הוראה במוזיקה. אני עוסק כבר הרבה שנים במוזיקה - בליווי אירועים, יצירה והלחנה, ובמקביל עסקתי בשנים אלו גם באהבה השנייה שלי - הוראת תנ"ך ויהדות בתיכונים. היום אני מורה במשרה מלאה בראשון לציון בתיכון, ולומד לתואר שני בתנ"ך בגבעת ושינגטון.

ודאגה שכולנו נלמד לנגן על כלי נגינה כלשהו".

תמר: "אבא שלי הוא ר"מ בישיבת ההסדר במעלה אדומים. אמי מנהלת את תחום לקויי השמיעה בכל הגנים בירושלים".

ש: מה מושך אתכם לחיי הקיבוץ?

שמעון: "אנחנו אוהבים את החלוציות, הערכיות של הנוער, הפשטות של האנשים. את הנכונות להירתם ולהתנדב בכל הזדמנות. העובדה שילדים תמיד מעורבים

ונותנים גם מעצמם במהלך החופשות מבתי הספר. העשייה בקהילה הודגשה בקורונה.

נפעמו מהדאגה והאכפתיות שהמקום הזה מעניק לתושביו בכל התחומים, במיוחד בתקופת הקורונה, שהצרה מאד על החיים".

תמר: "צורת החיים פה מיוחדת. חשבתי שהחיים

בשיתוף יהיו חסרון וגיליתי שאני אוהבת את צורת המגורים עם דשאים משותפים, היציאה החוצה לאותו מרחב, וב"ה גם זכינו בשכנים נפלאים. הקורונה שמה זכוכית מגדלת על כל מיני פינות, למשל כל ההתארגנות של התפילה ותשומת הלב לצרכים השונים של ילדים ללא מסגרות ועוד. נפעמו תמיד ברגעי שמחה וקושי מהמעטפת החמה והאכפתית ומהנתינה הרב דורית שחווינו. יש פה תחושה של מבט מעבר לגבולות העצמי וזה משהו שמייצר קהילה חזקה".

ואהבת הארץ. יש בבית הספר דיאלוג פתוח בין אנשי הצוות, האווירה בחדר מורים טובה מאוד ויש קשר טוב עם ההנהלה. יש משהו מאוד אמיתי בבית הספר. אין פוזות ואין מאמץ לייפות את המציאות. כל אירוע, גם אם הוא מורכב, מונח על השולחן בצורה כנה וישירה. משתדלים לפתוח הרבה כיווני התפתחות לסגנונות השונים (תיאטרון, הנדסת תוכנה ועוד), ונותנים הרבה אחריות לילדים".

השם "בזק" מצלצל לי מוכר, בעיקר מפרשנות התנ"ך של הרב אמנון בזק. לכן אני לוקחת לעצמי את הרשות להסיט את השיחה לרקע המשפחתי.

שמעון: "הרב אמנון הוא דוד שלי, והיווה במידה רבה השראה עבורי לעיסוק בתחום לימוד

והוראת התנ"ך. אבי יצחק מלמד הרבה שנים בימתן, יש לו כולל של בוגרי צבא, והוא נמנה על "רבני צוהר". כיום אמי היא דוקטור לתלמוד ומרצה באוניברסיטת תל אביב במחלקה למגדר. היא עבדה שנים רבות כטוענת רבנית וייצגה נשים מסורבות גט. עד היום היא מסייעת להרבה נשים שסובלות מסחבת משפטית.

אפשר לומר שאת החיבור והאהבה למוזיקה קיבלתי ממנה, מכיוון שבתחילת דרכה ובמקביל להיותנו ילדים, עסקה במוזיקה

תחומי צניין:

שמעון אוהב מאוד ספורט. בשנים האחרונות 'נכבש' ע"י הספרים של **הרב יונתן זקס**, וכל ספריו המתורגמים שוכנים בספרייתו. "הרבה מהשיעורים שלי מבוססים על כתביו, אני רואה בו מורה דרך". **תמר** אוהבת את תחום האמנות והציור וכל עולם התיאטרון.

ענפים שהיו ואינם

עקב המים הרבים שנספגו בצמר שהכבידו מאד על תלייתו לייבוש. בשלב השלישי, אמי סרקה את הצמר במסרקות ברזל, לנקות משאריות קש וקוצים שעוד נשארו. תמונת אילוסטרציה

השלב הבא היה הפיכת הצמר לחוטים. שלב זה נעשה בעזרת "נול" עשוי עץ ומופעל רגלית. החוטים הפכו לפקעות צמר שחולקו לחברות, לסריגת סוודרים וגרביים חמות. חלק נכבד מהצמר נארג ע"י אמי לשמיכות צמר חמות לבית התינוקות ולבתי הילדים. צר לי מאד שלא נשאר שום זיכרון או תמונה מאותם ימים ראשונים ורחוקים. אז לא היתה שום תודעה של שימור ענפים שנעלמו. הדברים נכתבו לזכרם של הורי שהיו מראשוני הראשונים בהקמת הקיבוץ, שתחילתו ושורשיו החלו בהכשרה בגרמניה.

אריה הקהל

1. הכוורות וטוויית צמר

ברצוני להעלות על הכתב עובדות בלתי מוכרות ובלתי ידועות, לקראת חגיגות ה-80-90. בשנים הראשונות להתיישבות, היו ביבנה שני ענפים שנעלמו, מסיבות שיפורטו להלן.

כוורת

אבי, **אליקים (גצל) הקל** זכרונו לברכה, ניהל "מכוורת דבורים" בשנותיה הראשונות של הקבוצה. אני זוכר אותו באוורול לבן, עם רשת מגן לפניו, כשהוא מכוסה מכף רגל עד ראש ומוגן מעקיצות הדבורים. לדעתי ענף זה חוסל אחרי שהורי ואני עברנו לכפר הנוער הדתי שליד כפר חסידים, במטרה לסייע לקליטת "ילדי טהרן" שהגיעו לשם. הצעירים מבין ילדי טהרן נקלטו בקיבוצים, חלקם דתיים וחלקם לא דתיים. במסגרת זו נקלטו ביבנה **מולו הורן** ז"ל, **נחמיה מיימון**, **לאה בורשטיין** ואחרים. אבי תיפקד כמדריך חקלאי, ולאחר תקופה מסויימת תיפקד כמרכז קניות ועוד. אמי ריכזה את מחסן הבגדים, בשילוב הדרכת הנערות.

טוויית צמר

בשנים הראשונות ביבנה, אמי, **טובה (גיטל) הקל** ז"ל, עסקה בעיבוד צמר כבשים גולמי, לאחר סיום הגז של עדרי הערבים בסביבה. השלב הראשוני היה השריית הצמר הגולמי באמבטיות גדולות עם מי סבון, לצורך הניקוי הראשוני והסרת קש וקוצים. לאחר מכן הגיע שלב הייבוש. זו היתה עבודה מפרכת

2. ענף המינקים

עם ההחלטה של ממשלת דנמרק לחסל את הענף המשגשג של המינקים, שהוא שמו לשווא בהעברת מוטציה של הקורונה, נזכרנו שגם ביבנה גידלו פעם מינקים.

ומעשה שהיה כך היה:

בסוף שנות השישים גילה משרד החקלאות שבארצות הצפון קיים ענף חקלאי שדורש השקעה מועטה ומניב רווחים נאים ביותר: גידול מינקים (חורפנים בעברית). החורפנים הן חיות שפרוותן נחשבת למוצר אופנה יוקרתי, ונשות החברה הגבוהה היו מוכנות לשלם הון רב עבור צווארון מפרוותן. במשרד החקלאות חשבו שאם שם יכולים להתעשר בקלות, אז למה לא ננסה את זה כאן בארץ? וכך, הוקמו בארץ מספר חוות חורפנים, וגם ביבנה זכתה באחת.

את הענף ניהלו שמעון תדהר ואבי, יוסף הרטום זכרונם לברכה. זוכרת אותם מסייעים מהמדגריה את מזונם של המינקים, שהיה פסולת מצחינה. מחזור החיים של המינקים

ושל האפרוחים לא עמד, בלשון המעטה, בשום קריטריון של צער בעלי חיים.

התברר כי בכל החוות בארץ, הפיריון והפרווה לא הניבו את התוצאות המקוות, והענף יחוסל.

שמעון ואבי נהנו מצוותא מיוחדת של אוהבי דעת ושנינות. אבל לא נשותיהם ולא נשים אחרות, כנראה, ענדו על צווארן את הפרווה הלא מספיק משובחת מתוצרת ישראל. דינה ספראי

למעלה - יוסף הרטום ז"ל עם הפרוות.
התמונות צולמו ע"י שמעון תדהר ז"ל.
באדיבות הארכיון.

מה קורא בספריה? / אסתר ויהודה (צ'ף) יוסף

ספרי קריאה

* **חתן הפרס** / יעל טבט קלגסבלד

* **ארבע מדברות ואחת שותקת** /

גבריאלה אביגור-רותם.

* **השושבין** / סביון ליבריכט.

* **אל תוך האש** / גרג הורוביץ.

* **מה שאבד בזמן** / נורית גרץ.

* **תופי הסתו** / דיאנה גבלדון.

* **ספר קטן על העולם הגדול** /

גיל חובב.

* **מצוד בערפל** / ליסה גרדנר.

ספרי נוער

* **סוף המשחק, תיק נוער 3** / ליעד

שהם.

* **כאב בטן** / ריינה טלגמאייר.

שבת שלום ובריאות איתנה!

ספרים חדשים

ספרי עיון

* **איך לנצח מגיפה**

כך נתגבר על המשבר ונוביל את

ישראל לשגשוג כלכלי / נפתלי בנט.

* **הצאר החדש,**

עלייתו ושלטונו של ולדימיר פוטין /

סטיבן לי מאיירס.

* **גאונות וחרדה,**

כיצד שינו היהודים את העולם - 1947

1847 / נורמן לברכט.

* **הכרעה,**

מי ניצח במלחמת יום הכיפורים? /

עמירם אזוב.

* **סיני שבלב,**

שנים של בניין כוח וימי לחימה /

אלוף (מילי) עמנואל סקל.

* **תוצרת ISRAEL,**

איך המצאות ישראליות משנות את

העולם / אבי יורש.

בגדי "התחדשות"

ביום שלישי ט"ו בכסלו ה-12, תתקיים מכירת בגדי נשים "התחדשות" במחסן הבגדים, בין השעות 16:00 ל-19:00. השעות בין 17:00 ל-17:45 יוקצו לטובת נשות הגיל השלישי.

בואנה בשמחה!

עפרה

מכירת נעליים

מכירת נעליים ("חיים נעליים") תתקיים, אי"ה, ביום רביעי כ"ג בכסלו, 9.12 במשטח, בין השעות 15.00 ל-19.00.

מחלקת 'הנעלת ילדים' תמוקם בפרגולה, במידה ולא יירד גשם. בין השעות 17:30 ל-18:15 תינתן עדיפות כניסה לחברי הגיל השלישי.

אנא הקפידו על הכללים. בברכה

עפרה

הרשמה לסדרת "פצא" כי 16"

מרכז הרצוג

מרכז הרצוג מציע את הסדרה

"למלך אין כתר" / מרצה: ד"ר יואל קרצ'מר רזיאל

"אירועים מטלטלים" / מרצה: משה חרמץ.

הקורס יתקיים בימי שלישי בין השעות 09:00-11:00 וישודר בזום.

שידור הקורס בערוץ הפנימי מותנה במספר המשתתפים.

תוכלו לעיין בפרטי הקורס ולהירשם בלוח המודעות בחדר האוכל. ההרשמה תתחיל ביום שני,

30/11, י"ד בכסלו ותסתיים ביום שלישי, 15/12, כ"ט בכסלו.

הלימודים במסגרת השתלמויות קצרות.

שרה אריאל - מרכזת ועדת השתלמויות

רק בריאות

MRKYAVNE@clalit.org.il

אחות כוננת בשבת – אילה.

שעות וימי העבודה של ד"ר אבירם דונסקי במרפאה:

יום ראשון 15:30-16:45 יום שני 14:00-15:30

יום שלישי 09:00-13:00 יום רביעי 08:00-09:00 ו-14:30-15:30

שעות וימי העבודה של ד"ר דריה שפובלוב במרפאה:

יום ראשון 14:30-15:30

ימי שישי במרפאה: ביום שישי ה-27.11 – המרפאה סגורה, ב-4.12 - גלית.

* תזכורת! - לבדיקות דם יש לתאם תור מראש מול המרפאה.

* תזכורת לטלפונים בשעת חירום: 4000 - אחות תורנית, 1221 – איחוד הצלה.

דוא"ל mrkyavne@clalit.org.il

בהזדמנות זו, אנו מבקשים להודות מאוד מקרב לב לד"ר דריה שפובלוב, מתמחה של ד"ר דונסקי, שבימים אלה מסיימת תקופה של 9 חודשים בהם עשתה את ההתמחות ברפואת משפחה במרפאתינו בליווי צמוד של ד"ר דונסקי, וכעת ממשיכה הלאה בהתמחות. נהנינו מאוד מנוכחותה המקצועית וכן מיחסה הנעים והקשוב למטופלים. מאחלים לה הצלחה רבה בהמשך הדרך.

רק בריאות - צוות המרפאה!

אמא אהובה,
עברת חיים קשים,
סבלת הרבה
את תחסרי לי מאוד.
תודה שהיית לצידי
שניסית להגן עליי
אפילו כשעברת טיפולים,
אני אוהבת אותך
תנוחי בשלום על משכבך
ואל תסבלי עוד
בתך, עדי

לעדי ברטוב
אנו משתתפים בצערך
על פטירת אמך (הביולוגית)
מלכה לוי ז"ל
בית קבוצת יבנה

משולחנם של יהודה ונח מזכירי הפנים

אספה

על דוד שמש וחימום חשמלי. דף הסבר ובו יתרונותיה וחסרונותיה של כל שיטה חולק לחברים.

בנייה

פרויקט הבנייה מתקדם, הן השיפוץ בבתי הקומותיים והן שני השטחים בהם נבנות הדירות החדשות, ואנו נערכים לחשיבה על הפעימה השנייה. כזכור, בפעימה הראשונה אנו בונים בשטחים פתוחים, אך החל מהפעימה השנייה נבנה בשיטת "פינוי-בינוי". הריסת מבנים קיימים תצריך התארגנות מורכבת להעברת הפעילות שמתבצעת במבנים להריסה, העברת דיירים לבתים חליפיים, ואולי גם וויתור על פונקציות מסוימות שבתים אלו מילאו. בהתחשב בכל אלה יש לבחור את האזור המיועד לפינוי-בינוי ואת המועד המתאים שיאפשר את תהליך ההריסה.

המזכירות מינתה צוות שיבחן את האפשרויות השונות ואת ההשלכות שלהן ויביא את המלצותיו למזכירות ולאספה. את הצוות ירכז שמשון גוטליב, מנהל הקהילה החדש.

הנושא הראשון באספת החברים שתתקיים במוצאי שבת הקרוב הוא תקנון צעירים. באספה הקודמת תיארנו **אסף בית אריה ושפרה אניקסטר**, מרכזי ועדת צעירים, את השפעותיו הראשוניות של התקנון שהתקבל לפני שלוש שנים. התקיים דיון ער האם נדרשת מהצעירים "שמירה על אורחות חיינו" כפי שמופיע בתקנון. לאספה זו מובאת הצעה פרטית שמבקשת לציין מהן אורחות חיינו, כדי להעניק לוועדה סמכות רבה יותר ולהעמיד בפני הצעירים דרישות ברורות יותר. כמו כן נדון באספה זו בהצעות ועדת צעירים לעדכון התקנון ובהצעותיה של **נטע עמיר** לאפשר לחיילים בחובה לצאת לעצמאות כלכלית ולבטל את "שנת הבית".

בחלקה השני של האספה נעסוק באופן חימום המים בבתים החדשים. לאחר שנים רבות בהן חיממנו את המים לבתים במערכת מרכזית שבה יש מספר דוודים שמספקים מים חמים לשכונות השונות, מוצע להתקין בבתים החדשים מערכת אישית לכל בית, המושתתת

חיים בידרמן

בְּכֹל פְּעַם

נִתֵּן זֶדַי

בְּכֹל פְּעַם שְׁאַנִּי מִנְגֵן
מִשְׁהוּ בֵּי מִתְנַגֵּן,
זֹאת הַדָּרֶךְ שְׁלִי
לְשִׁיר אֶת עֲצָמִי
לְעֲצָמִי.

בְּכֹל פְּעַם שְׁאַנִּי מִתְאַהֵב
מִשְׁהוּ בֵּי מְסָרֵב,
זֹאת הַדָּרֶךְ שְׁלִי
לְהִזְהִיר אֶת עֲצָמִי
מֵעֲצָמִי .

בְּכֹל פְּעַם שְׁאַנִּי שָׁר
מִשְׁהוּ בֵּי נְשָׁבֵר,
זֹאת הַדָּרֶךְ שְׁלִי
לְתֵת לָךְ אֶת עֲצָמִי
עַד מָחָר .

(על השירים – יצחק ברוכי)

הכתובת למשלוח מאמרים למערכת : bimkomon@gmail.com